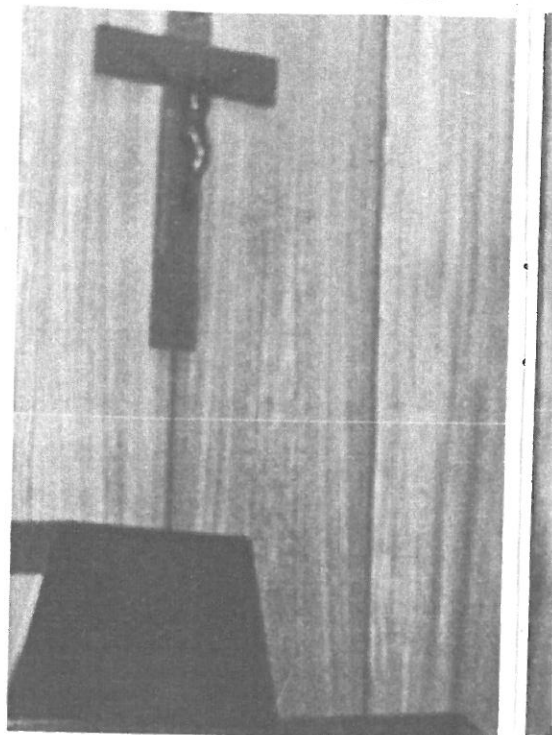

Innarbeiding av diakoni og diakonstillinger i et bispedømme

Diakonikonsulent Rune Nilsen konstaterer med glede at omsorgsvekkelsen er kommet til Møre.

«En plan er god når den lar seg gjennomføre». Vi er opp-tatt av at «Diakonplanen» må få gjennomslag i menighetene. Hvis det ikke skjer noe der – skjer det egentlig ingenting.

I Møre har vi før «Diakoniplanen» også hatt våre planer om innarbeiding av diakoni- og diakonstillinger. I det følgende kommer noen erfaringer om våre planer og hvordan vi forsøker å få dem virkeliggjort i menighetene og bispedømmet.

Forandringer i samfunn og kirke

Den diakonale virkelighet i Møre har vært preget av at stort sett bare byene har hatt klokkerdiakon eller menighetssøstre. Det er lite erfaring med organisert diakoni-arbeid da det lokale nettverk

og omsorgsevnen har vært godt utviklet. I dag er denne situasjonen forandret. Den naturlige nabokontakt svekkes, sosiale og psykiske problemer øker, de kristne savner dypere fellesskap selv i ressursrike og møteaktive menigheter. Dette er forhold som i dag bidrar til større forståelse og interesse for en ordnet diakonitjeneste i menighetene.

I vårt arbeid med å innarbeide diakonien har vi satset på to forhold parallelt:

1. Få diakonien på dagsorden i bispedømmets organ.
2. Holde nær kontakt med diakonale organ i menighetene.

Omsorgsvekkelse og forkynnelse

Bispedømmemøtene i 86 og 88 slo fast at vi trengte en «omsorgsvekkelse» i menig-

hetene. Skal en slik vekkelse gå i dybden må den være preget av at diakonien forkynnes fram og «hjelpetjenesten» bes fram i menighetene. Diakoniutvalget har utarbeidet bibelstudieopplegg, bønnekort, erfaringsmateriale og har samtalt med prester og forkynnere.

I de fleste prestegjeld er det nå opprettet diakonikontakter eller diakoniutvalg. Men disse er sårbare. Selv om de har «syn for saken» – er det ikke like enkelt å komme i gang. Vi har derfor satset på å ha «diakonidag»/kursdag i hvert prosti annenhvert år. I min reisevirksomhet konsentrerer jeg meg spesielt om ett til to prostier i halvåret og får på den måten jevnlig kontakt med utvalgene. En arbeidsmappe for diakoniutvalget er utarbeidet

ikke minst for å skape større klarhet om diakoniutvalgets selvforståelse, mandat og forhold til menighetsrådet. «Diakoniplanen» blir viktig som redskap i utviklingen og planleggingen av arbeidet videre.

Lokalkjente diakoniarbeidere en ressurs

Vi ser klart at arbeidet går best der de har en ansatt diakon/diakoniarbeider. I forarbeidet til en soknediakonstilling skulle en ha ønsket enda bedre forberedelse – men det er også grenser for hvor mye en kan vente av menighetsrådene på dette felt. Men vi ser en enda bedre vei...

Vi har høstet gode erfaringer med å opprette mindre deltidsstillinger som besøksledere (5 – 10 t. i uken) med ansettelse av lokalkjente personer. Deres lokalkunnskap,

menneskelige erfaring og alminneliggjøring av oppgavene har ført til at de har maktet å rekruttere flere frivillige til besøks- og kontakttjenesten. (Deres erfaringer står i kontrast til resultatene fra Kirkerådets soknediakonprosjekt). Tanken nå er at disse stillingene etter hvert kan utvides til de blir halve.

Vi ser behovet for at Kirkedepartementet utarbeider en tidsplan for tildeling av soknediakonstillinger til bispedømmene. Da kan vi bedre planlegge framdriften av de mindre stillingene i samarbeid med menighet og kommune fram til at de blir halve og kan få statlige tilskudd og bli soknediakonstillinger. Å bygge opp stillinger fra grunnen med diakoniarbeidere resulterer i at det blir diakonitradisjoner i menigheten og

frivillige medarbeidere. Dette vil ventelig lette oppstartingen for en soknediakon som kommer utenfra.

Besøkslederne samles til kursdager/drøftelsesmøter hvert halvår og vi arbeider for at nyansatte uten formell diakoniutdannelse kan hospitere en tid hos en erfaren besøksleder. Evalueringsteam som kan vurdere besøks- og kontakttjenesten blir også tilbudt de menigheter som har slik tjeneste.

Stabsutvikling og faglig veiledning

For å få søkere til våre soknediakonstillinger har vi lagt vekt på:

- holde kontakt med og informere studenter fra Møre under hele utdannelsen
- tilby faglig veiledning med veiledere som har gjennomført veilederkurs
- samlinger for diakoner i et nært kollegafellesskap
- stabsutviklingskurs for stabene i deres menigheter og profilering av diakonstillinger i Møre med noen felles utpekte arbeidsoppgaver for bispedømmets diakoner.

Det er langt fram til at våre drømmer om diakonimenigheten er virkelighet, men vi gleder oss over økende diakoniinteresse som springer ut fra nødserkjennelse og forpliktelse på Guds ord.

«Jeg ble bitt av omsorgsbassillen», sa en av deltakerne på vårt første bispedømmemøte. 64 år gammel sa hun ja til å bli diakoniarbeider i sin menighet – og har gjort en fantastisk jobb.

Jo, det nytter – omsorgsvekkelsen er i gang!